

Sygn. akt II UK 65/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Myszka (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec (sprawozdawca)

w sprawie z wniosku M. S.
przeciwko (...) Komendantowi Wojewódzkiemu Policji w P.
o jednorazowe odszkodowanie,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 18 kwietnia 2018 r.,
skargi kasacyjnej organu rentowego od wyroku Sądu Okręgowego w P.
z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt VII Ua (...),

I. oddala skargę kasacyjną,

**II. zasądza od (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. na
rzecz M. S. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu
kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2016 r. Sąd Okręgowy w P. oddalił
apelację (...) Komendanta Wojewódzkiego Policji w P. od wyroku z dnia 15 marca
2016 r., którym Sąd Rejonowy w P. zmienił decyzję policyjnego organu rentowego z

dnia 29 czerwca 2015 r. i stwierdził, że M. S. z tytułu wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby w Policji z dnia 25 kwietnia 2014 r. przysługuje jednorazowe odszkodowanie pieniężne w wysokości odpowiadającej 14% trwałego uszczerbku na zdrowiu.

W sprawie ustalono, że wnioskodawca w dniu 25 kwietnia 2014 r., w celu pełnienia służby policyjnej od godz. 14.00, wyjechał swoim prywatnym motocyklem z domu o godz. 13.00, zmierzając bezpośrednią drogą do miejsca odbywania służby. Podczas jazdy, aby uniknąć zderzenia z innym uczestnikiem ruchu drogowego, zaczął hamować, co spowodowało utratę przez niego kontroli nad motocyklem, przewrócenie się, uderzenie ciałem o podłoże, a następnie doznanie ogólnych potłuczeń ciała. Wnioskodawca zgłosił to zdarzenie bezpośredniemu przełożonemu w tym samym dniu, a pismem z dnia 27 kwietnia 2014 r. złożył raport w sprawie zaistniałego wypadku. W okresie od 25 kwietnia do 24 lipca 2014 r. komisja powypadkowa (powołana w dniu 25 kwietnia 2014 r.) przeprowadziła postępowanie zakończone protokołem powypadkowym nr 71/2014 r. z dnia 24 lipca 2014 r., w którym powyższe zdarzenie zostało zakwalifikowane jako wypadek w związku z pełnieniem służby w Policji w rozumieniu art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 16 grudnia 1972 r. o odszkodowaniach przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji (Dz.U. Nr 53, poz. 345 ze zm.; dalej jako ustawa o odszkodowaniach). Protokół ten został zatwierdzony przez Komendanta KMP w P. w dniu 11 sierpnia 2014 r. Pismem z dnia 28 sierpnia 2014 r. policyjny organ rentowy przesłał do Komendanta KMP w P. dokumentację powypadkową, polecając skierować wnioskodawcę do Wojewódzkiej Komisji Lekarskiej Zespołu Opieki Zdrowotnej MSW w P. w celu ustalenia procentu uszczerbku na zdrowiu. Na podstawie skierowania z dnia 11 września 2014 r. Komisja orzeczeniem z dnia 24 kwietnia 2015 r. ustaliła 14% trwałego uszczerbku na zdrowiu spowodowanego wypadkiem w związku ze służbą w Policji.

W takim stanie faktycznym Sąd odwoławczy podzielił ocenę prawną Sądu pierwszej instancji, że spór dotyczył wykładni art. 48 ust. 1 ustawy z dnia 4 kwietnia 2014 r. o świadczeniach odszkodowawczych przysługujących w razie wypadku lub choroby pozostających w związku ze służbą (jednolity tekst: Dz.U. z 2014 r., poz. 616 ze zm.; dalej jako ustawa o świadczeniach odszkodowawczych). Zgodnie z tym

przepisem, do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem wejścia w życie ustawy (tj. przed dniem 1 lipca 2014 r.) stosuje się przepisy dotychczasowe. W ocenie Sądu drugiej instancji, ponieważ ustawa ta reguluje nie tylko materialnoprawne przesłanki świadczeń odszkodowawczych, w tym jednorazowego odszkodowania, lecz także procedurę ustalania prawa do tych świadczeń, literalna wykładnia art. 48 ust. 1 mogłaby skłaniać do wniosku, że reguluje on wyłącznie kwestie intertemporalne związane ze stosowaniem norm proceduralnych. W orzecznictwie przyjmuje się jednak jednolicie, że przepis ten rozstrzyga, które normy materialnoprawne, a więc określające warunki nabycia prawa do świadczeń, należy stosować w sytuacji, gdy postępowanie w sprawie przyznania tych świadczeń zostało wszczęte przed dniem wejścia w życie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych i toczy się nadal w chwili jej wejścia w życie (tak w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 11 września 2014 r., II UK 593/13). Rozstrzygnięcie czy do oceny prawnej zdarzenia z dnia 25 kwietnia 2014 r. w kontekście uprawnienia wnioskodawcy do jednorazowego odszkodowania należy stosować ustawę o odszkodowaniach, czy ustawę o świadczeniach odszkodowawczych, jest decydujące dla sprawy z uwagi na to, że ta pierwsza za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji uznawała nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło podczas lub w związku z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania czynności służbowych (art. 2 ust. 1 pkt 8 tej ustawy), natomiast druga - wyłączyła takie zdarzenie z kręgu zdarzeń uznawanych za wypadki pozostające w związku ze służbą (por. art. 3 ust. 1 tej ustawy). W konsekwencji istotne jest rozstrzygnięcie, w jakim momencie następuje wszczęcie „postępowania w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych” w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych.

Dalej Sąd odwoławczy wywiódł, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych regulowane jest w art. 33-39 zawartych w rozdziale 6 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych. Z systematyki tej ustawy oraz z treści przepisów zawartych w rozdziale 6 wynika, że postępowanie to nie obejmuje badania okoliczności i przyczyn wypadku pozostającego w związku ze służbą, jak

również orzekania o uszczerbku na zdrowiu, których dotyczą rozdziały 3 i 5 ustawy. Z kolei w ustawie o odszkodowaniach postępowanie w sprawach odszkodowań uregulowano w rozdziale 4. Postępowanie to regulowane było rozporządzeniem Ministra Spraw Wewnętrznych z dnia 10 marca 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań przysługujących w razie wypadków i chorób pozostających w związku ze służbą w Policji, Straży Granicznej, Państwowej Straży Pożarnej i Biurze Ochrony Rządu (Dz.U. Nr 29, poz. 129 ze zm.; dalej jako rozporządzenie z 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań). Z § 4 tego rozporządzenia wynika, że postępowanie wszczynane było w razie doznania przez funkcjonariusza w okresie służby trwałego uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku, a więc już po wydaniu przez komisję lekarską orzeczenia w sprawie uszczerbku na zdrowiu. Nie obejmowało zatem ani samego orzekania o uszczerbku, ani badania okoliczności i przyczyn wypadku. W ocenie Sądu drugiej instancji, nie jest jednak zasadne ograniczenie się tylko do wykładni literalnej art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych i uznanie, że przepis ten wyklucza zastosowanie przepisów dotychczasowych do zdarzeń, w przedmiocie których przed dniem wejścia w życie tej ustawy prowadzone było jedynie postępowanie wyjaśniające dotyczące ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, względnie postępowanie przed komisją lekarską mające na celu ustalenie uszczerbku na zdrowiu. Przepis ten należy bowiem interpretować tak, aby w jak najpełniejszym stopniu chronione były interesy beneficjenta świadczenia, które należało się na gruncie ustawy o odszkodowaniach, a nie należy się na gruncie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych. Uzasadnia to względ na konstytucyjną zasadę ochrony zaufania jednostki do państwa i stanowionego przez nie prawa.

Sąd drugiej instancji uznał, że pojęcie postępowania w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych obejmuje nie tylko postępowanie prowadzone bezpośrednio przez organ rentowy, ale także postępowanie wyjaśniające w przedmiocie ustalenia przyczyn i okoliczności wypadku oraz postępowanie przed komisją lekarską w przedmiocie uszczerbku na zdrowiu. Postępowania, których celem jest ustalenie czy zdarzenie stanowiło wypadek i czy u funkcjonariusza wystąpił uszczerbek na

zdrowiu spowodowany tym wypadkiem, stanowią integralną część postępowania w sprawie przyznania świadczeń prowadzonego bezpośrednio przez organ rentowy, formalnie tylko ujętą poza ramami tego postępowania. Przesłanką jednorazowego odszkodowania według ustawy o odszkodowaniach był trwały uszczerbek na zdrowiu powstały wskutek wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby w Policji. To, czy określone zdarzenie stanowiło wypadek pozostający w związku ze służbą, było ustalane przez komisję powypadkową w ramach postępowania wyjaśniającego w przedmiocie okoliczności i przyczyn wypadku. Komisja powypadkowa dokonywała zatem kwalifikacji prawnej zdarzenia (§ ust. 1 rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 października 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków pozostających w związku z pełnieniem służby w Policji; Dz.U. z 2011 r. Nr 243, poz. 1453; dalej jako rozporządzenie z 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków). Z kolei powstanie uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku ustalała w dalszej kolejności komisja lekarska. To organ rentowy kierował funkcjonariusza do komisji lekarskiej celem ustalenia stopnia uszczerbku na zdrowiu (§ 5 ust. 1 rozporządzenia z 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań). W konsekwencji, powyższe okoliczności nie były ponownie badane przez organ rentowy w toku postępowania prowadzonego bezpośrednio przed nim. Prawo do odszkodowania należnego funkcjonariuszowi organ rentowy ustalał na podstawie orzeczenia komisji lekarskiej stwierdzającej procentowy stopień uszczerbku oraz na podstawie protokołu powypadkowego (§ 8 rozporządzenia z 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań), który sporządzany był po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego w przedmiocie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku i w którym określano było, czy zdarzenie stanowiło wypadek pozostający w związku ze służbą. Ustalenie okoliczności i przyczyn wypadku, jak i orzekanie o uszczerbku na zdrowiu następowało wyłącznie w celu późniejszego przeprowadzenia przez organ rentowy właściwego postępowania dotyczącego ustalenia prawa do świadczenia, a zatem na potrzeby ustalenia prawa do świadczenia. Jeżeli zostało stwierdzone, że funkcjonariusz doznał uszczerbku na zdrowiu wskutek wypadku pozostającego w związku ze służbą, organ rentowy wszczynał właściwe postępowanie w przedmiocie ustalenia prawa do świadczenia

z urzędu (§ 4 rozporządzenia 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań). Organ ten działał więc w tej sytuacji obligatoryjnie i bez wniosku funkcjonariusza, kontynuując *de facto* toczące się już wcześniej postępowanie, zainicjowane zawiadomieniem przez funkcjonariusza o zdarzeniu, względnie (w braku takiego zawiadomienia) powołaniem komisji powypadkowej (pomimo, że komisja powypadkowa nie jest powoływana przez organ rentowy - § 3 rozporządzenia z 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków). Zdaniem Sądu drugiej instancji, wskazuje to jednoznacznie, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych nie ogranicza się wyłącznie do postępowania prowadzonego bezpośrednio przed organem rentowym, gdyż już na wcześniejszych etapach ustalane są przesłanki świadczeń. Oznacza to, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych należy uznać za wszczęte w dniu, w którym poszkodowany zawiadomił bezpośredniego przełożonego o zdarzeniu (uwzględniając w tym zakresie art. 61 § 3 k.p.a.), względnie - jeśli takiego zawiadomienia nie było - w dniu powołania komisji powypadkowej. Przepis art. 48 ust. 1 powinien być interpretowany z uwzględnieniem, że funkcjonariusz, po zawiadomieniu o zdarzeniu, nie ma w istocie wpływu na czas trwania postępowania przed komisją powypadkową, a następnie przed komisją lekarską. Nie można w związku z tym obarczać go negatywnymi konsekwencjami długotrwałości tych postępowań prowadzącej do tego, że przed dniem 1 lipca 2014 r. nie mogło być wszczęte postępowanie w sprawie przyznania jednorazowego odszkodowania przez organ rentowy. Taka właśnie sytuacja wystąpiła w niniejszej sprawie, gdyż zdarzenie, w którym uczestniczył wnioskodawca, miało miejsce w dniu 25 kwietnia 2014 r. i od tego dnia działała komisja powypadkowa, ale protokół powypadkowy został sporządzony dopiero w dniu 24 lipca 2014 r., mimo że zgodnie z § 9 ust. 1 rozporządzenia z 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków, komisja powypadkowa powinna zakończyć postępowanie wyjaśniające i sporządzić protokół powypadkowy w terminie nie dłuższym niż 14 dni od dnia zawiadomienia jej o powołaniu. Z kolei komisja lekarska orzeczenie w sprawie uszczerbku na zdrowiu wydała w dniu 24 kwietnia 2015 r., a więc po roku od zdarzenia. Czas trwania

postępowania przed komisją powypadkową i komisją lekarską spowodował zatem, że wszczęcie postępowania bezpośrednio przed organem rentowym nie mogło nastąpić przed dniem 1 lipca 2014 r., pomimo tego, iż zdarzenie będące przedmiotem postępowania zaistniało jeszcze na długo przed tym dniem. Interpretacja art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych powinna też wykluczać możliwość dokonywania odmiennej oceny prawnej tego samego zdarzenia przez różne podmioty, tj. przez komisję powypadkową i organ rentowy. Jeżeli bowiem komisja powypadkowa jeszcze przed dniem 1 lipca 2014 r. kwalifikowała zdarzenie według obowiązujących wówczas przepisów ustawy o odszkodowaniach, to organ rentowy nie powinien przyjmować odmiennej kwalifikacji, nawet jeśli właściwe postępowanie w sprawie przyznania świadczenia zostało wszczęte już pod rządami ustawy o świadczeniach odszkodowawczych, skoro organ ten ustala prawo do jednorazowego odszkodowania na podstawie protokołu powypadkowego sporządzonego przez komisję powypadkową.

W skardze kasacyjnej policyjny organ rentowy zarzucił naruszenie prawa materialnego, tj.: 1) art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych przez jego błędną interpretację i w rezultacie niewłaściwe zastosowanie poprzez przyjęcie, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych w rozumieniu tego artykułu obejmuje zarówno postępowanie prowadzone bezpośrednio przez organ rentowy oraz postępowanie wyjaśniające w przedmiocie ustalenia przyczyn i okoliczności wypadku, jak i postępowanie przed komisją lekarską w przedmiocie uszczerbku na zdrowiu, a tym samym błędne uznanie, że zdarzenie z dnia 25 kwietnia 2014 r. jest wypadkiem w drodze do służby; 2) art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy o odszkodowaniach przez jego niewłaściwe zastosowanie (przepis ten za wypadek uznawał zdarzenie, które zaszło podczas lub w związku z odbywaniem bezpośredniej drogi do i ze służby), podczas gdy art. 3 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych nie wymienia zdarzenia w drodze do lub ze służby jako wypadku pozostającego w związku ze służbą.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i jego zmianę poprzez oddalenie odwołania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Skarga kasacyjna okazała się nieusprawiedliwiona, gdyż zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

Przepis art. 2 ust. 1 pkt 8 ustawy o odszkodowaniach uznawał za wypadek pozostający w związku z pełnieniem służby w Policji nagłe zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną, które zaszło podczas lub w związku z odbywaniem bezpośredniej drogi do miejsca i z miejsca wykonywania obowiązków służbowych. Z dniem 1 lipca 2014 r. weszła w życie ustawa o świadczeniach odszkodowawczych, która zdarzenia takiego nie kwalifikuje jako wypadek pozostający w związku ze służbą (art. 3 ust. 1 tej ustawy). Ustawa ta w art. 48 ust. 1 nakazuje stosować dotychczasowe przepisy do postępowań w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych wszczętych a niezakończonych decyzją ostateczną przed dniem jej wejścia w życie.

Trafnie skarżący podnosi, że postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych w rozumieniu art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych nie obejmuje postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku pozostającego w związku z pełnieniem służby. Postępowania te zostały bowiem jednoznacznie wyodrębnione zarówno w art. 17 ust. 6 oraz art. 33 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych, jak i w § 3 ust. 4 pkt 3 rozporządzenia z 2011 r. w sprawie trybu ustalania okoliczności i przyczyn wypadków, wydanego na podstawie upoważnienia z art. 2 ust. 2 ustawy o odszkodowaniach oraz § 4 i 6 rozporządzenia z 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań, wydanego na podstawie delegacji z art. 14 tej ustawy. Pod rządami ustawy o odszkodowaniach, postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych (odszkodowań) wszczynane było przez organ odszkodowawczy z urzędu lub na wniosek po zakończeniu postępowania wyjaśniającego w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku (wszczynanego przez kierownika jednostki organizacyjnej Policji). Podobne regulacje zawiera obecnie obowiązująca ustawa o świadczeniach odszkodowawczych.

Niewątpliwie w stanie faktycznym sprawy, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna, postępowanie wyjaśniające w sprawie ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku, jakiemu uległ wnioskodawca w dniu 25 kwietnia

2014 r. zostało zakończone po dniu wejścia w życie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych, a w konsekwencji, przed dniem 1 lipca 2014 r. nie zostało wszczęte postępowanie w sprawie przyznania i wypłaty odszkodowania z tego tytułu. Nie oznacza to jednak, że zdarzenie wypadkowe zaistniałe pod rządami ustawy o odszkodowaniach podlega kwalifikacji (ocenie) na podstawie przepisów ustawy o świadczeniach odszkodowawczych. Takiej wykładni sprzeciwia się bowiem nie tylko literalne brzmienie art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych, ale przede wszystkim zasada nieretroakcji, stanowiąca podstawową zasadę porządku prawnego.

Zasada niedziałania prawa wstecz, wywodzona z zasady zaufania do państwa i stanowionego przez nie prawa (art. 2 Konstytucji RP) polega na tym, że ustawa działa tylko na przyszłość i nie obejmuje swoim działaniem okresu poprzedzającego jej wejście w życie. Nie można zatem stanowić i stosować prawa w taki sposób, aby normy prawne wiązały skutki swojego zastosowania z faktami, które zaszły już przed wejściem w życie nowych uregulowań, zwłaszcza gdy sytuacja jednostki ulega pogorszeniu. Przy ustalaniu następstw prawnych zdarzeń, które miały miejsce pod rządami dawnych norm, ale występują w okresie, gdy nowa norma weszła w życie należy - zgodnie z zasadą *lex retro non agit* - następstwa te określać na podstawie dawnych norm do czasu wejścia w życie norm nowych. Inaczej mówiąc, stany faktyczne należy oceniać według norm prawnych, które w tym czasie obowiązują, także wówczas, gdy w chwili dokonywania oceny obowiązują już nowe przepisy, a w rezultacie również nowe normy. Chociaż zasada nieretroakcji nie ma charakteru absolutnego, jednak odstępstwa od niej mogą być czynione jedynie w drodze ustawy i wyłącznie z usprawiedliwionych powodów. Retroaktywność należy natomiast odróżnić od retrospektywności, polegającej na zastosowaniu nowego prawa do stosunków prawnych, które wprawdzie zostały nawiązane pod rządami dawnych przepisów, ale wówczas nie zostały jeszcze zrealizowane wszystkie istotne elementy tych stosunków. W wypadku retrospektywności nowo ustanowione normy nie są stosowane do zdarzeń zaistniałych przed ich wejściem w życie, a tylko - w sposób prospektywny - modyfikują dotychczasową sytuację podmiotów, wprowadzając zmianę na przyszłość (por. np. wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 stycznia 2012 r.,

SK 25/09, OTK-A 2012 nr 1, poz. 1 i powołane tam orzeczenia). Znajduje to odzwierciedlenie w art. 49 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (jednolity tekst: Dz.U. z 2017 r., poz. 1773 ze zm.; dalej jako ustawa wypadkowa z 2002 r.), nakazującego stosowanie do wniosków o świadczenia przysługujące z tytułu wypadków w drodze do pracy lub z pracy, które miały miejsce przed wejściem w życie tej ustawy, przepisów dotychczasowych (ustawy wypadkowej z dnia 12 czerwca 1975 r.). Jednak zasady wypłacania świadczenia rentowego z tytułu takiego wypadku uległy zmianie i stały się takie same, jak zasady dotyczące wypłaty świadczeń przyznanych w oparciu o obowiązującą ustawę wypadkową z 2002 r. (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 12 lipca 2005 r., II UZP 4/05, OSNP nr 9-10, poz. 164 oraz wyrok tego Sądu z dnia 3 grudnia 2009 r., II UK 139/09, LEX nr 577845).

W sprawie, w której wniesiona została rozpoznawana skarga kasacyjna, zakaz retroakcji (kwalifikowania według nowych norm prawnych zdarzeń zaistniałych przed ich wejściem w życie) oznacza, że zdarzenie wypadkowe podczas odbywania bezpośredniej drogi do miejsca wykonywania obowiązków służbowych, zaistniałe przed wejściem w życie ustawy o świadczeniach odszkodowawczych nie może być oceniane według art. 3 ust. 1 tej ustawy, ale należy je kwalifikować na podstawie obowiązującego wówczas art. 2 ust. 1 ustawy o odszkodowaniach. W tym kontekście należy odczytywać pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2014 r., II UK 593/13 (OSNP 2016 nr 1, poz. 14), zgodnie z którym prawo do odszkodowania objętego postępowaniem niezakończonym ostateczną decyzją przed dniem 1 lipca 2014 r. (art. 48 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych) przysługuje na podstawie art. 1 w związku z art. 2 ust. 1 ustawy o odszkodowaniach. Reguła zawarta w intertemporalnym przepisie art. 48 ust. 1 ustawy o świadczeniach odszkodowawczych oznacza tylko tyle, że jeżeli przed dniem 1 lipca 2014 r. postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych nie zostało jeszcze wszczęte, stosuje się do niego zasady określone w rozdziale 6 - „Postępowanie w sprawie przyznania świadczeń odszkodowawczych” ustawy o świadczeniach odszkodowawczych, jeżeli natomiast postępowanie takie zostało

wszczęte przed wskazaną datą i do daty wejścia w życie tej ustawy nie zostało zakończone ostateczną decyzją, wówczas toczy się według dotychczasowych zasad, przewidzianych w rozdziale 4 - „Postępowanie w sprawach odszkodowań” ustawy o odszkodowaniach oraz w przepisach wydanego na podstawie art. 14 tej ustawy rozporządzenia z 1992 r. w sprawie przyznawania i wypłaty odszkodowań.

Z tych względów skarga kasacyjna podlega oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ k.p.c.